

LBRIS | We know
books
ELENA DRUȚĂ

Blestemul BARHEEI

Editura
Petale Scrisse
Nojorid, 2023

PROLOG

Cândva, trei surori s-au adunat în mijlocul unei păduri fermecate. Aceasta era acolo de când lumea, dacă nu chiar de mai-nainte. Copacii seculari, care păreau să se fi născut odată cu timpul, străjuiau un luminiș în care surorile stăteau în semicerc.

Cea mai în vârstă privi spre cer. Îmbrăcată într-o rochie gri, cu o mantie în aceeași nuanță, admira zborul păsărilor, urmărindu-le pe fiecare în parte. Le știa soarta, de la înaripata mai bătrână, la cea mai tânără.

Sora mijlocie, îmbrăcată complet în alb, scruta linia orizontului, privind dincolo de trunchiurile pline de sevă. Le cunoștea viitorul; a fost acolo când au răsărit pentru prima dată.

Sora cea mai mică, ale cărei veșminte erau negre ca noaptea, privea spre pământ. Spre firele de iarbă care, la atingerea ei, se ofileau. Spre locul în care știa că urmează să ajungă tot ceea ce respiră sau simte.

– E timpul să împărțim aceste pământuri, a vorbit sora mai mare. Dincolo de pădurea noastră sacră, care va primi o multitudine de denumiri, dar nimeni nu-i va ghici vreodată adevăratul nume, se află trei pământuri neîmpărțite, cu tot felul de creaturi ce vor pieri dacă nu vor fi ghidate spre lumină sau spre întuneric.

Sora mijlocie și-a mutat privirea spre cea îmbrăcată în gri.

– Tu, ca soră mai mare, vei alege prima.

– Pământurile din nord sunt înghițite de haos, a vorbit aceasta.

Lumina este prea puternică, iar noaptea este prea întunecată. Creaturile nu cunosc măsura și se distrug între ele, ca niște fiare. Eu voi fi cea care va instaura echilibrul. Nocturnia va fi numele pământurilor mele și veți fi oricând binevenite în casa mea.

– Pământurile din vest sunt întunecate, iar creaturile ce sălășluiesc acolo se închină lunii, dar viața le este efemeră. Le voi dărui timpul, a spus sora mijlocie. Lhurmissia nu va mai cunoaște lumina, dar va cunoaște existența îndelungată.

Mezina, care o admira pe sora mai mare, dar nu o iubea pe cea mijlocie, și-a privit în continuare vârful picioarelor. Iarba de sub ele s-a transformat în cenușă.

– Cum eu niciodată nu aleg prima, a spus cu amărăciune în voce, pământurile din est sunt acelea peste care voi domni. Dar să bagi de seamă, surioară, i-a spus ea creaturii îmbrăcate în alb: regatul meu, Antaria, va fi închis pentru tine pe vecie.

– Soro! a tunat figura îmbrăcată în gri.

Vocea ei era legea și nimeni nu i se putea împotrivi.

– Așa cum Nocturnia va fi deschisă pentru voi, și celelalte două vor fi pământuri pe care toate trei vom putea păși oricând.

Mezina nu a mai spus nimic, dar o furie ce se va dovedi eternă i s-a cuibărit în suflet.

– Totuși, i s-a adresat sora mai mare celei mijlocii, vei putea atinge atâtea creaturi în Antaria câte creaturi va putea atinge sora noastră mică în Lhurmissia.

S-a lăsat liniștea.

– Așa să fie, atunci, a vorbit cea mare, lovind cu toiagul ei în pământ.

Un val de praf s-a ridicat, construind un zid între cele trei, iar când s-a lăsat, trei poteci diferite, care duceau spre pământurile promise, s-au ivit în iarbă.

– Să ne despărțim, surori! a vorbit sora mai mare. Să ne despărțim și să domnim peste pământurile noastre. Și fie ca pădurea să rămână de-a pururi un mister pentru ființele pe care le vom avea în grijă.

A plecat prima, fără a privi în urmă. Numele ei era Destin.

Mijlocia și-a croit drum spre apus, lăsând dâre de lumină în spatele său. Numele ei era Viața.

Mezina a înnegrit iarba din jur atunci când s-a îndreptat spre răsărit. Numele ei era Moartea.

CAPITOLUL 1

Sala de bal, în toată grandoarea sa, era plină de candelabre. Lumina cădea în valuri pe pereți, draperii, rochii și pe podeaua lustruită. Culorile se revărsau în spațiul destinat dansului, acoperind fiecare părticică din încăpere.

Doamnele mai în vârstă își beau ceaiul, vorbind nazal, ajustându-și pince-nez-ul sau uitându-se încruntate la vreo domnișoară ce radia. Tinerele soții valsau la braț cu soții lor, aruncând amabilități prietenelor care dansau alături de parteneri. Fetele tinere, abia ieșite în lume, stăteau lipite de-a lungul pereților, nerăbdătoare și timide, visând să fie invitate la dans de vreun domn chipeș. Puteai vedea o mare de june chicotind, îmbrâncindu-se sau jucându-se cu volănașele de la rochiile cusute special pentru această ocazie, încercând să se îndepărteze cât mai subtil de femeile mai în vârstă, care le priveau ca niște vulturi de după evantaiele lor imense.

Fetele, adunate în grupulețe de câte două sau câte trei, erau acele raze de soare pentru bărbații aflați în floarea vârstei, dornici să danseze cu o tânără sau, de ce nu, să își caute o viitoare mireasă. Lumea bună era invitată la balul din capitala Antariei și nicio familie mai puțin nobilă decât cele prezente nu

avea cum să treacă de porțile înalte și apărate feroce de către gărzile palatului.

Vântul rece al iernii bătea printre draperiile lungi și albe ce acopereau ușa de la unul dintre balcoanele mici. Era întredeschisă, dar nimeni nu părea să observe acest lucru în învălmășeala și căldura din sala de bal. Un curent de aer rece i-a atras, însă, atenția lui Grieg, prințul moștenitor al regatului.

După un dans obositor cu una dintre bătrânele Mareau, o femeie corpolentă, cu o vistierie întreagă de inele cu rubine imposibil de scumpe pe degete, tânărul simți nevoia să ia o gură de aer. Și-a înclinat capul în fața doamnei la finalul aceluia dans stânjenitor și, înainte ca o altă femeie să-l ia grijulie în brațele sale, s-a făcut nevăzut printre fracuri și mățăsuri.

Aerul rece îl ademenea și, fără a sta prea mult pe gânduri, a dispărut după draperiile grele. A închis ușa după el și a expirat ușurat. Gerul îi pișca obrazii, dar era atât de bine!

– Nu vă încântă balul, Majestate?

Vocea cristalină venea din partea unei figuri îmbrăcate într-o mantie de un stacojiu închis, iar tânărul a văzut, în licărul slab al luminilor ce răzbăteau din sala de bal, o pereche de ochi ce-l urmăreau atent de sub o glugă. Grieg a privit necunoscuta din cap până-n picioare. Nu i-a plăcut ce a văzut.

– Descoperă-ți chipul în fața suveranului tău! i-a poruncit el pe tonul pe care l-a exersat de când a învățat să vorbească.

– Oooh, dar legile lumii nu mă ating, deși cred că ar fi încântător să mă supun, chiar ilar, a râs creatura cu voce de femeie.

Grieg și-a dus, instinctiv, brațul spre șoldul stâng.

De sub mantia stacojie a răsărit o mână, care, printr-un singur gest, a oprit timpul din jurul lor. Prințul a observat cum, într-o clipă, fulgii de nea au rămas suspendați în aer, iar mâna i-a încremenit lipită de șold.

– O gazdă politicoasă nu va ridica niciodată arma împotriva unui invitat, a spus străina, amuzându-se.

– Nu ai fost invitată! a hârâit tânărul, capabil să vorbească și să respire, dar cu un corp ce în rest nu-l mai asculta.

– Voi, oamenii, trăiți după niște reguli atât de stricte, atât de bătute în cuie, atât de delicios de încălcat, încât uitați de ele în secunda în care le anunțați în gura mare...

Figura a făcut doi pași în față, apropiindu-se mult prea mult de Grieg. Dându-și gluga jos, misterioasa femeie l-a privit în ochi.

Grieg a văzut o piele caldă, cu reflexe aurii; o piele sărutată de soare sau de foc, rareori întâlnită în Antaria, în regatul în care, de când s-a născut prințul, a domnit doar iarna. Femeia și-a scuturat câțiva fulgi din păr - un amalgam de bucle de culoarea caramelului, pe care le avea prinse la ceafă cu o panglică. Și-a ridicat palma și i-a mângâiat fața tânărului, chipul ei căpătând o expresie visătoare, chiar îndurerată.

– Cât timp a fost irosit până acum, a șoptit, ridicându-se pe vârfuri și lipindu-și buzele de ale lui.

Erau moi și reci, trezindu-i lui Grieg o senzație necunoscută, ce i-a urcat din stomac spre piept, oprindu-se undeva în dreptul inimii. Voia să o alunge cât mai repede.

Străina s-a desprins de el într-o clipă.

– Păcat. Ai fi fost un conducător pe cinste, dar Antaria are nevoie de mai mult. A zâmbit malițios. *Eu* am nevoie de mai mult.

S-a întors și s-a apropiat de balustradă, iar atunci când l-a privit peste umăr, timpul și-a reluat cursul.

– Cine ești și cum îndrăznești să te atingi de prințul Antariei?

Indignarea lui Grieg nu avea margini. Cine era această vrăjitoare?

– Gărzi!

– Răspunsurile ar fi doar o irosire a timpului meu, a zâmbit răutăcios femeia.

Tânărul și-a scuturat zăpada de pe surtuc, rămânând cu privirea ațintită asupra ei. Buzele îl ardeau.

– Cine ești? a încercat el, din nou.

– Numele meu a fost dat uitării, dar nu pentru mult timp.

Îl vei afla la momentul potrivit, Grieg Archeanron, prinț moștenitor al Antariei!

Stătea peste balustradă, ținându-se de aceasta doar cu o mână. Picioarele ei erau pe marginea balconului. Străina părea liniștită și deloc înfricoșată.

– Creatură meschină! i-a aruncat Grieg. Voi pune toată armata pe urmele tale, dacă trebuie!

– Nu e nevoie; eu pășesc acolo unde viața se sfârșește. Ne vom revedea curând, prinț moștenitor, și atunci viitorul se va așterne în fața mea în toată splendoarea sa.

Cuvintele l-au lovit mai rău decât sabia de lemn a instructorului său din copilărie. Femeia, care nu părea mai în vârstă decât el, a mai zâmbit o dată și s-a desprins de balustradă.

Grieg a fost în doi pași lângă marginea balconului și a privit în jos. Zăpada ce cădea neconținut se așternea ca un covor pe toată suprafața pământului. Nimic nu era perturbat; liniștea acoperea pădurea ce flanca palatul.

– Majestate!

Două gărzi au apărut în dreapta și în stânga sa, cu armele scoase, gata de atac. Tânărul s-a întors spre ei, încercând să păstreze o expresie neutră pe chip.

– Convocați Consiliul meu. Acum!

Cei doi bărbați au salutat și au intrat înapoi în sala de bal. Grieg i-a urmat după ceva timp, privind încă o dată spre

balustrada ce păstra urmele unor degete în stratul subțire de zăpadă. Urmau să dispară, îngropate în ninsoarea din acea seară, de parcă nu ar fi existat vreodată.

CAPITOLUL 2

În șemineu, lemnele ardeau cu putere, iar o slujnică alimenta periodic monstrul nesățios cu hrană nouă. Biblioteca, în care toți pereții, mai puțin unul, erau acoperiți cu cărți, mirosea a lemn, cerneală și fum de cicoare. Fotoliile somptuoase, cinci la număr, stăteau în jurul unei mese rotunde, din lemn masiv, care trona în mijlocul încăperii. Patru dintre fotolii erau ocupate de către oamenii pe care prințul moștenitor îi știa de când s-a născut - prieteni din copilărie și mentori, deopotrivă. Liniștea din bibliotecă, atât de necaracteristică pentru ședințele Consiliului lui Grieg, era lugubră.

- De ce am fost convocați, alteță?

Cel mai înalt bărbat din cameră își scutură pipa cu degetele lungi și fine, împrăștiind un mic nor de praf violet în aer. Se vedea clar că face parte din garda de corp a prințului. Tunica ușoară, acoperită de câteva panglici care-l diferențiau de soldații de rând, și părul blond-închis, strâns impecabil la spate, spada pe care o avea mereu asupra sa, prinsă la șoldul stâng, dar și postura îl dădeau de gol. Actualul Maestru al Armelor era cât se poate de mândru de statutul său și nu o ascundea, mai ales că nu se aștepta să preia această funcție înainte de încoronarea lui Grieg.

– Balul e în plină desfășurare, nu avem incidente, a continuat el, leneș, scoțând încă un fum.

– Pentru numele Surorilor, Oliver, nu poți să te oprești din a pufăi indecența asta?

O femeie tânără, cu ochii de aceeași nuanță de beril ca irișii fumătorului, i-a aruncat acestuia o privire plină de reproș. Era cea mai tânără din cameră și după felul în care-și purta nasul - îndreptat în sus, pudrat ireproșabil - se putea înțelege că vanitatea este al doilea său nume. Femeia avea părul de un șaten-închis, pe care se ambiționa să-l poarte bucalat, aranjat în cele mai laborioase coafuri, dar acesta se încâpățana să rămână drept și nu de puține ori i-a dat de furcă. Rochia, de un albastru-palid, era cusută dintr-un material fin și scump, punându-i în evidență talia subțirică, umerii ascuțiți și gâtul de lebedă.

– Draga mea Agatha, plăcerile vieții sunt nemărginite, poate dacă ți-ai scoate capul din...

– Nu pentru prostiile voastre ne-am strâns aici, a mârâit exasperat bătrânul Alfried, viitorul Maestru al Magiei, răsucindu-și nervos mustața.

Dacă nu s-ar fi făcut remarcat prin calitățile sale de mag, cu siguranță Alfried ar fi fost ținut minte pentru modul excentric în care își aranja podoaba facială, de care avea grijă cu sfințenie. Îi plăcea să-și poarte mustața răsucită în sus, și, la cât de des o atingea, era imposibil ca aceasta să nu-și păstreze forma dorită de stăpân.

A privit-o cu subînțeles pe sub ochelari pe Vayira, o femeie cu părul cărunț, dar cu fața încă tânără, deși era trecută de șapte decenii. Despre cei doi circulau tot felul de zvonuri, pentru că Grieg a anunțat deja că atunci când va urca pe tron, aceștia vor prelua atribuțiile actualilor Maestru al Magiei și Maestră a Iluziilor.